

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 346/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2008 o sťažnosti M. K., R., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*podaním návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa v trestnej veci 3 T 187/2007*“ z 11. júna 2007 Okresným súdom Žilina, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ntv 15/2007 z 3. júla 2007 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2007 doručená sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 10. augusta 2007) M. K., R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) „podaním návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa v trestnej veci 3 T 187/2007“ z 11. júna 2007 Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“), ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Ntv 15/2007 z 3. júla 2007.

Z obsahu sťažnosti ústavný súd zistil, že v rámci trestného stíhania vedeného proti osobe sťažovateľa bol tento uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. Tp 2/05 z 13. januára 2005 vzatý do väzby. Na základe návrhu okresného súdu na predĺženie lehoty trvania väzby podaného 14. júna 2007 bola sťažovateľovi uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv 15/2007 z 3. júla 2007 väzba predĺžená do 31. decembra 2007. V postupe okresného súdu a najvyššieho súdu vidí sťažovateľ porušenie označených článkov ústavy a dohovoru a takto argumentuje:

«Sťažovateľ namieta zákonnosť jeho väzby, pretože s prihliadnutím na ustanovenie § 437 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z., podľa ktorého ... „Ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. -Trestný zákon v znení neskorších predpisov.“, za splnenia zákonných podmienok vymedzených v ustanovení § 564 ods. 7 Trestného poriadku účinného od 01. 01. 2006, celková doba trvania väzby u obžalovaného M. K. na konanie pred súdom od účinnosti nových trestných kódexov, teda odo dňa 01. 01. 2006 nesmie presiahnuť 18 mesiacov, t.j. 30. 6. 2007 (pri započítaní lehoty súdnej väzby od 28. 11 2005 na základe uplatneného nároku, do 28. 5. 2007) a to napriek tomu, že Najvyšší súd SR na neverejnom zasadnutí konanom dňa 8.1.2007 uznesením pod sp. zn.: 4 Ntv 41/2006, predĺžil lehotu trvania väzby do 10.7.2007.

Okrem námietky sťažovateľa, že v tomto prípade je ďalšie predĺženie lehoty trvania väzby neúčelné a ďalšie predĺženie lehoty trvania väzby nesplní účel väzby, pretože keď doposiaľ nebolo trestné konanie skončené, ako v samotnom návrhu predsedníčky senátu Okresného súdu v Žiline na predĺženie lehoty trvania väzby sám súd konštatuje ... „Z dôvodu zmeny predsedníčky senátu však bude nutné hlavné pojednávanie vykonať odznova.“... (viď str. 7 ods. 5, predposledná veta návrhu), nebude možné ani v ďalšej predĺženej

lehote ukončiť a rozhodnúť, obvinený M. K. ďalej namieta nesprávne právne posúdenie skutku, za ktorý bol obvinený a obžalovaný v bode 2/ obžaloby, spočívajúce v nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia, a namieta aj porušenie ustanovenia Trestného zákona rozhodné pre dĺžku lehoty celkovej doby trvania väzby a Trestného poriadku o väzbe, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky takto nedôvodne a nezákonne pri rozhodovaní o väzbe použil.

Je síce pravdou, že ustanovenie § 179 ods. 4 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. stanoví trest odňatia slobody na dvanásť až dvadsať rokov, aj to, že by išlo o ustanovenie pred účinnosťou nového Trestného zákona, teda podľa zákona č. 141/1961 Zb., účinného v čase spáchania skutku o trestný čin obchodovania s ľuďmi podľa § 246 ods. 1 ods. 3, keby nešlo o nesprávne právne posúdenie skutku, za ktorý bol obvinený a obžalovaný sťažovateľ v bode 2/ obžaloby stíhaný.

Podľa obžaloby je sťažovateľ stíhaný pre trestný čin obchodovania s ľuďmi podľa § 246 ods. 1 ods. 3 písm. d, § 41 ods. 1 Trestného zákona, účinného do 1. januára 2006 a iné. Ustanovenie § 246 obchodovanie s ľuďmi, v ods. 1 znie 1) Kto do cudziny alebo z cudziny zláka, najmä dopraví alebo prevezme iného v úmysle, aby bol použitý na pohlavný styk alebo iné formy sexuálneho zneužívania, potresce sa odňatím slobody na tri až desať rokov .a ods. 3 znie 3) Odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov sa páchatel potresce ... písm. d) ak spácha taký čin ako člen organizovanej skupiny ..., čo vzhľadom na dikciu skutku v bode 2 obžaloby, vrátane celkového znenia obžaloby logicky vyvracia skutkovú podstatu takto zadaného trestného skutku.

Ak organizovanou skupinou sa v zmysle § 89 ods. 26 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku rozumie spolčenie viacerých (najmenej troch) osôb, ktoré sa vyznačuje určitou del'bou úloh medzi jednotlivými členmi skupiny ..., tak v danom prípade sú obvinené celkom iba dve osoby a v celej obžalobe sa žiadny skutok nespája s ďalšími osobami, nemohol teda obvinený M. K. spáchať taký čin ako člen organizovanej skupiny a teda nemôže byť tento skutok kvalifikovaný, ani posudzovaný podľa ustanovenia § 246 ods. 3 písm. d) Trestného zákona, účinného v čase spáchania skutku, ani podľa ustanovenia § 179 ods. 4 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z., podľa ktorého by bolo inak možné predĺžiť obvinenému lehotu trvania väzby do 31. 12. 2007.

Ďalej sťažovateľ namieta skutočnosti, že skutok sa posudzuje podľa ustanovení zákona účinného v čase spáchania skutku. Pri zmene zákonodarstva sa skutok posudzuje podľa ustanovení zákona, ktoré sú pre obvineného výhodnejšie. Trestná sadzba podľa § 246 ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku bola stanovená odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov, na ktoré ustanovenie zákona sa použijú ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. - Trestný zákon v znení neskorších predpisov.“, za splnenia zákonných podmienok vymedzených v ustanovení § 564 ods. 7 Trestného poriadku účinného od 01. 01. 2006, ide teda o zločin, pri ktorom celková doba trvania väzby u obžalovaného sťažovateľa na konanie pred súdom od účinnosti nových trestných kódexov, teda odo dňa 01. 01. 2006 nesmie presiahnuť 18 mesiacov, t.j. 30. 6. 2007 (pri započítaní lehoty súdnej väzby od 28. 11 2005 na základe uplatneného nároku, do 28. 5. 2007).

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti je návrh Okresného súdu Žilina na predĺženie lehoty trvania väzby nedôvodný a ďalšie rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby u sťažovateľa nezákonné.»

Poukazujúc na uvedené argumenty sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd v Žiline 05 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 T 187/ porušil práva sťažovateľa vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a ods. 4, čl. 6 ods. 1 dohovoru, o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Podaním návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa v trestnej veci 3 T 187/2007 vedenej Okresným súdom v Žiline boli porušené práva a slobody sťažovateľa.

Vydaním Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Ntv 15/2007 zo dňa 3.7.2007 boli porušené práva a slobody sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Žiline, aby vo veci väzby sťažovateľa konal a rozhodol.“

V závere sťažnosti žiada sťažovateľ o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 000 Sk a o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Podaním doručeným ústavnému súdu 10. augusta 2007 rozšíril sťažovateľ petit sťažnosti aj o namietané porušenie čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a doplnil svoju argumentáciu poukázaním na to, že pred rozhodnutím najvyššieho súdu o predĺžení lehoty trvania väzby uznesením sp. zn. 1 Ntv 15/2007 z 3. júla 2007 nebol osobne vypočutý k okolnostiam a dôvodom väzby, čím malo byť porušené jeho právo na osobnú slobodu zaručené čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, porušenie práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnený možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu je zrejmé, že podstata sťažovateľom namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd tkvie v tvrdení o nezákonnom predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa v dôsledku nesprávneho použitia intertemporálneho ustanovenia § 564 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „nový Trestný poriadok“). V podstate sťažovateľ namieta,

že na určenie maximálnej lehoty trvania jeho väzby sa malo použiť ustanovenie § 76 ods. 6 nového Trestného poriadku, ktoré ustanovuje ako maximálnu prípustnú dĺžku trvania väzby v rámci trestného stíhania vedeného pre zločin tri roky, z ktorých v zmysle ustanovenia § 76 ods. 7 nového Trestného poriadku polovica, teda 18 mesiacov, pripadá na konanie pred súdom, v dôsledku čoho celková prípustná lehota väzby mala u sťažovateľa skončiť už 28. mája 2007.

Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal so sťažovateľovou námietkou týkajúcou sa namietaného porušenia ním označených práv návrhom na predĺženie lehoty trvania väzby podaným okresným súdom 14. júna 2007 a túto námietku posúdil ako zjavne neopodstatnenú. Samotný návrh na predĺženie lehoty väzby totiž nie je rozhodnutím a nemožno ho považovať ani za opatrenie či iný zásah, keďže sám osebe nevyvoláva právne účinky spôsobilé zasiahnuť do základných práv a slobôd dotknutých subjektov.

Následne ústavný súd preskúmal námietku porušenia práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv 15/2007 z 3. júla 2007.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol: *„Čo sa týka aplikácie stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 14/06 na daný prípad, je nutné podotknúť, že skutky, ktoré sú kladené obžalovanému za vinu v podanej obžalobe sú podľa zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon, zločinmi. To však neplatí pre skutok v bode 2/, ktorý naplňa znaky skutkovej podstaty trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 246 ods. 3 písm. d/ Tr. zák., účinného do 1. januára 2006. Podľa zákona č. 300/2005 Trestný zákon, je takéto konanie podľa § 11 ods. 3 obzvlášť závažným zločinom, pretože zákon č. 300/2005 Z.z. za skutok v bode 2/ obžaloby ustanovuje podľa § 179 ods. 4 trest odňatia slobody na dvanásť až dvadsať rokov. Preto je aj na základe stanoviska Najvyššieho súdu možné v tomto prípade predĺžiť lehotu trvania väzby až do 31. decembra 2007.“*

V stanovisku najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 14/06 sa predovšetkým uvádza:

„Z ustanovenia § 564 ods. 5 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 vyplýva, že vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný alebo krajský súd

do 31. decembra 2005 sa konaním podľa doterajších predpisov rozumie aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby, vrátane konania o návrhu na predĺženie lehoty väzby najvyšším súdom. To znamená, že lehota trvania väzby v prípade skutku naplňajúceho znaky obzvlášť závažného zločinu podľa nového Trestného zákona účinného od 1. januára 2006, môže trvať až päť rokov.

Zákonná úprava v § 564 ods. 5 Tr. por. nenaruša ústavný princíp rovnosti garantovaný článkom 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Osoby nachádzajúce sa v súdnej väzbe pred 1. januárom 2006 pre skutky kvalifikovateľné podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 ako obzvlášť závažné zločiny si nemôžu nárokovať, aby celková doba trvania ich väzby nemohla presiahnuť štyri roky, lebo toto nové pravidlo (§ 76 ods. 6 písm. c) Tr. por.) platí len od 1. januára 2006, pričom dovtedy (v čase, keď boli vzaté do väzby a nachádzali sa v nej, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom) platilo staré pravidlo, že celková doba trvania väzby nesmie presiahnuť päť rokov. Rovnako si nemôžu nárokovať, aby celková doba ich súdnej väzby nemohla presiahnuť dva roky.

Tieto osoby ale majú nárok na nový právny režim, aby ich súdna väzba po 1. januári 2006 nepresiahla dva roky, tzn. aby netrvala dlhšie ako do 1. januára 2008, lebo od 1. januára 2006 platí nové pravidlo (§76 ods. 7 Tr. por.), že pri takýchto trestných činoch súdna väzba nesmie presiahnuť dva roky.

Toto platí pre každého obžalovaného, lebo sa nachádza v rovnakej situácii bez rozdielu, či je v súdnej väzbe už pred 1. januárom 2006 alebo po 1. januári 2006.

K narušeniu ústavného princípu rovnosti by došlo iba v tom prípade, ak by sa aplikovalo staré pravidlo o možnosti päťročného trvania väzby a súdna väzba by pokračovala aj po 1. januári 2008, t.j. po uplynutí lehoty dvoch rokov od účinnosti nového Trestného poriadku.“

V rámci odôvodnenia tohto stanoviska najvyšší súd argumentuje, že princíp rovnosti garantovaný čl. 13 ods. 3 ústavy nie je takýmto právnym režimom nijako narušený, pretože v zmysle tohto článku sa rovnaké zákonné obmedzenie základných práv a slobôd má vzťahovať na subjekty, ktorých situácia je rovnaká alebo analogická, a v prípade odlišných podmienok obmedzenia platia odlišne, ale znovu rovnako pre všetkých, ktorí tieto odlišné podmienky spĺňajú. Preto pri posudzovaní dĺžky väzby osôb trestne stíhaných pre skutok

kvalifikovaný podľa zákona č. 300/2005 Trestný zákon v znení neskorších predpisov ako obzvlášť závažný zločin (resp. obzvlášť závažný trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005), ktoré sa nachádzajú k 1. januáru 2006 v súdnej väzbe, treba prihliadať na čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných predpisov musí byť v súlade s ústavou, a teda aj s princípom „*zachovania rovnosti osôb v rovnakých situáciách*“. Preto si tieto osoby nemôžu nárokovať na to, aby celková doba trvania ich väzby nepresiahla štyri roky, keďže tento nový právny režim platí len od 1. januára 2006 a dovtedy platil starý právny režim, podľa ktorého celková doba väzby pre uvedené prípady nesmela presiahnuť päť rokov. Rovnako si nemôžu nárokovať na to, aby celková doba ich súdnej väzby nepresiahla dva roky, môžu si však nárokovať na to, aby ich súdna väzba po 1. januári 2006 nepresiahla dva roky, teda aby netrvala dlhšie ako do 1. januára 2008, pretože od 1. januára 2006 platí pravidlo, že pri takýchto trestných činoch súdna väzba nesmie presiahnuť dva roky.

K spôsobu odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom najvyšší súd odkázal na svoje zjednocujúce stanovisko sp. zn. Tpj 14/06 z 8. decembra 2006, považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že takýto spôsob formulovania odôvodnenia rozhodnutia je možné z hľadiska jeho preskúmateľnosti akceptovať ešte stále ako prípustnú, avšak „krajnú alternatívu“ vzhľadom na obmedzené možnosti oboznámenia sa s príslušným stanoviskom.

Podľa § 564 ods. 3 nového Trestného poriadku vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný súd pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie okresný súd podľa doterajších predpisov.

Podľa § 564 ods. 5 nového Trestného poriadku konaním podľa odsekov 3 a 4 sa rozumie aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby podľa doterajších predpisov vrátane konania o návrhu na predĺženie lehoty väzby najvyšším súdom.

Podľa § 71 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný

poriadok“) celková doba trvania väzby nesmie presiahnuť tri roky a pri obzvlášť závažných trestných činoch päť rokov.

V súvislosti s právnou úpravou obsiahnutou v citovaných ustanoveniach § 564 nového Trestného poriadku už ústavný súd vyslovil záver, že ide o jednoznačne formulovanú právnú úpravu, z ktorej vyplýva, že vo väzobných veciach, ktoré boli 1. januára 2006 v štádiu súdneho konania, sa použijú ustanovenia starého Trestného poriadku vrátane jeho ustanovení o lehotách väzby (pozri I. ÚS 212/06).

Najvyšší súd v rámci svojho rozhodnutia o predĺžení lehoty trvania väzby sp. zn. I Ntv 15/2007 z 3. júla 2007 postupoval v súlade s uvedeným stanoviskom ústavného súdu. V uvedenom prípade bola totiž obžaloba podaná 28. novembra 2005, teda pred nadobudnutím účinnosti nového Trestného poriadku, a preto pre stanovenie maximálne prípustnej dĺžky trvania väzby použil najvyšší súd ustanovenie starého Trestného poriadku ustanovujúce ako celkovú dobu trvania väzby v rámci trestného stíhania vedeného pre obzvlášť závažný trestný čin dobu päť rokov.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. I Ntv 15/2007 z 3. júla 2007 dospel k záveru, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu, preto námietku porušenia sťažovateľových práv uznesením najvyššieho súdu posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta tiež nesprávne východisko na rozhodovanie o väzobnej otázke (o predĺžení lehoty väzby), a síce podľa jeho názoru nesprávne určenú právnú kvalifikáciu skutku, od ktorej sa potom následne odvíja aj prípustná celková dĺžka väzobnej lehoty.

Na tomto mieste však treba zdôrazniť, že v právomoci súdu rozhodujúceho o väzobnej otázke nie je aj posudzovanie právnej kvalifikácie skutku, pre ktorý je vedené trestné stíhanie. Posúdenie právnej kvalifikácie a jej ustálenie patrí do právomoci všeobecného súdu rozhodujúceho vo veci samej o vine a treste obžalovaného. V kontexte

uvedeného sa preto spomínaná námietka sťažovateľa javí už od počiatku ako zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd tiež preskúmal námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru súvisiacu so sťažovateľom namietanou skutočnosťou, že pred rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv 15/2007 z 3. júla 2007 nebol osobne vypočutý k okolnostiam a dôvodom väzby.

Podstatou kontradiktórnosti konania a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ v prípade konania o preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody na strane väzobne stíhanej osoby je, aby väzobne stíhaná osoba mala možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, ako aj možnosť reagovať na „protiargumenty“ zástupcu štátu - prokurátora. Podľa názoru ústavného súdu nevyhnutnosť osobnej prítomnosti obvineného pred súdom v takomto konaní treba posudzovať vždy individuálne, podľa okolností konkrétneho prípadu (pozri III. ÚS 345/06).

Vo veci X. c. Švajčiarsko z roku 1981 Európska komisia pre ľudské práva vyslovila názor, že čisto písomné konanie o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu o väzbe pred odvolacím súdom je v súlade s čl. 5 ods. 4 dohovoru, ak ani štátny zástupca nebol prítomný na zasadnutí súdu.

Z predloženého spisového materiálu ústavný súd zistil, že na neverejnom zasadnutí konanom 3. júla 2007, na ktorom najvyšší súd rozhodoval o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, predsedníčka senátu, ktorá podala návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, prítomná nebola. Rovnováha „zbraní“ v uvedenom prípade teda zachovaná bola, pretože k argumentom predstretým v návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby mal sťažovateľ možnosť predložiť svoje protiargumenty v písomnom vyjadrení.

Ústavný súd preto posúdil námietku porušenia práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že uvedený článok dohovoru sa spravidla vzťahuje na konanie vo veci

samej, teda v danom prípade *ratione materiae* do obsahu tohto článku dohovoru sťažovateľom namietané skutočnosti nespádajú. Aj túto námietku preto posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené čiastkové závery odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2008